

Het project Spoelgoed

Samen met mijn vriendin loop ik regelmatig meerdaagse wandeltochten.

Gisteren zijn we naar de natuurcamping van het fort Werk aan de Korte Uitweg gewandeld, en vandaag lopen we door tot de natuurcamping van het natuurparkproject Spoelgoed tussen Culemborg en Everdingen.

Na een zeer landelijke wandeltocht langs de rivier door de uiterwaarden komen we om 3 uur aan. We lopen het terrein op en willen de beheerder opzoeken. Hij schijnt bij navraag aan de overkant te zijn. We gaan eerst maar eens een kopje thee drinken bij het theehuis. Gelukkig kunnen we nog een tafeltje krijgen op het redelijk volle terras.

We besluiten om na een heerlijk kopje thee eerst maar eens het terrein te verkennen voordat we op zoek gaan naar de plek waar we ons kunnen aanmelden.

Mijn vriendin gaat eerst naar het toilet en ik ga een groot bord lezen. Ik wist eigenlijk helemaal niet hoeveel forten de Hollandse Waterlinie bevat en hoe het allemaal werkte. Nadat ze terug is laten we de rugzakken staan en lopen we, terwijl ik het net geleerde over die forten uitleg aan mijn vriendin, langs een moestuin en komen op een pad wat blijkbaar helemaal rond het terrein loopt. Al slingerend tussen het water en de verhoging loopt het pad. De grote populieren geven flink wat schaduw en volgens mij stonden er ook nog een aantal notenbomen. Jammer dat de noten nog niet rijp waren.

Het pad slingert tussen bossages, soms lopen we langs een soort slotgracht die blijkbaar om het terrein heenloopt, en soms moeten we de helling bestijgen. Overal hoor je vogels. Opeens stoot mijn vriendin me aan, en wijst naar iets twintig meter verder. Het lijkt wel een omgevallen menhir.

Als we het stuk steen beter gaan bekijken blijkt het een gehakt stenen beeld te zijn wat een liggend mens voorstelt. Als we verder lopen komen we meer van dit soort niet echt opvallende beelden tegen. Blijkbaar lopen we in een soort van beeldentuin, maar dan niet zo netjes aangeharkt zoals je zou verwachten. Ik vind dit eigenlijk veel leuker, het begint op een soort ontdekkingstocht te lijken. We beginnen een wedstrijdje te houden wie het eerst weer een beeld ziet. Ik vind het fascinerend hoe de beelden geplaatst zijn zonder de omgeving aan te tasten.

Op een gegeven moment kunnen we geen beeld meer ontdekken en stuiten we op een houtenverhoging die blijkbaar dienst doet als uitkijkpunt. We kijken uit over de uiterwaarden en mijn vriendin ontdekt dat er een oude boomgaard aan de overkant van het water is. We moeten hier zeker aan het eind van de zomer nog eens terugkomen om noten en fruit te zoeken. Er staan borden waarop de uiterwaarden en de flora en fauna uitgelegd worden. Toch wel interessant, als stadsmens weet ik eigenlijk maar vrij weinig welke diversiteit aan vogels Nederland heeft.

We lopen weer verder, en komen de oude fortificatie tegen. We gluren naar binnen en zien dat er een kunstenaar aan het schilderen is. De deur er naast blijkt een expositieruimte te zijn. Mijn vriendin trekt me naar binnen, en er blijkt een kinetische kunstexpositie te zijn. Vooral de mechanische rondjeslopende zwerver met een Dirk van den Broekkarretje is erg leuk. Ik bedenk me dat op het terrein een zeer gemoedelijke sfeer heerst, een prima overgang tussen het alleen zijn in de natuur met de vogeltjes en het opzetten van de tent op een camping.

We lopen verder rond de berg waaronder de fortificatie is en stuiten op de camping. We zoeken een beetje beschaduwde plekje uit en gaan op zoek naar de beheerder. We lopen langs het theehuis de dijkweg over en zien dat het terrein veel groter is. Er is een kuil waar een gebouw staat. Er zitten 15 mensen in de zon druk te praten.

Na een beetje dwalen en vragen komen we de beheerder tegen in een glas- en loodatelier in een tweede fortificatie. Hij loopt met ons mee, en verteld ondertussen dat het terrein niet alleen een camping annex theehuis is, maar dat er ook een aantal kunstenaars aan het werk zijn. Tijdens de terugtocht naar onze rugzakken komen we een kring van oude woonwagons tegen waar mensen

buiten aan het werk zijn, we zien een beeldhouwer in een stuk hout hakken en iemand is iets aan het solderen.

Gelukkig is het campinggedeelte een stuk verder, zodat we geen last zullen hebben van het gehak. Het is een kleine intieme camping, waar we tussen het groen ons tentje kwijt kunnen. Na de tent opgezet te hebben gaan we de directe omgeving maar eens verkennen. We lopen de uiterwaarden in richting rivier. Terugkomend is het langzamerhand etenstijd geworden, en we gaan ons potje koken. Het is een rustige camping waar nog zeven andere tentjes staan. Op een open plek is een gemetselde vuurplek gemaakt. 's Avonds zitten we dan ook bij een kampvuurtje een wijntje te drinken.

Ik kom in gesprek met iemand die in het huis aan de dijk woont. Hij vertelt dat ze met zijn allen verantwoordelijk zijn voor het hele terrein, dat ieder zijn of haar taak heeft. Er zijn 2 beheerders woningen en verschillende werkplaatsen en ateliers. Hij vertelt ook dat het in de winter vrij desolaat kan zijn, en dat hij blij is dat er meer mensen wonen. Er schijnt veel onderling contact en interactie te zijn. Het klinkt wel erg gezellig wat hij vertelt. Opeens wordt het drukker bij het vuur. Ook de mensen van de cursusruimte hebben behoefte om in de vlammen te staren. En opeens was er een gitaar en een mondharmonica. De jongens blijken uit Culemborg zelf te komen en ze hebben de hele avond muziek gemaakt in hun oefenruimte. De rest van de band is naar huis toegegaan, alleen zij wilden wel even kijken of er leuke mensen bij het vuur zitten. De appelwijn gaat rond, en we duikelen uiteindelijk om 1 uur onze slaapzak in.

De volgende dag liepen we bepaald verder langs de dijk, langs weer een met water omringt fort en daarna langs het pittoreske plaatsje Everdingen. Het was weer een mooie wandeldag. 's Avonds in de bus van Vianen naar Utrecht hadden we allebei het gevoel dat we deze meerdaagse wandeling moesten aanbevelen bij al onze vrienden. We hadden op leuke gemoedelijke plekken gekampeerd, en dat kom je in het aangeharkte Nederland toch niet echt zo vaak meer tegen. Moe en voldaan kwamen we thuis, opgeladen om de volgende dag weer aan het werk te gaan.

Hessel Dokkkum, 30-11-2003